

TRIBUNA

SÍLVIA BONET PEROT

Número 2 de la llista nacional de Socialdemocràcia i Progrés (SDP)

La solidaritat sense demagògia és la solidaritat responsable

A vegades, quan llegeixo algunes opinions, se'm fa difícil d'entendre que persones que han tingut càrrecs en el Consell General no coneguin les lleis que ens regulen.

De forma obsessiva intenten desprestigiar els que honestament hem treballat en pro dels ciutadans i ciutadanes per millorar molts aspectes de legislacions complicades i que, gràcies a la feina feta des del nostre grup parlamentari, els consellers d'SDP hem aconseguit.

Observo que insisteixen a negar fets evidents que es troben recollits a les actes de les comissions legislatives corresponents. Per això penso que convé restablir algunes veritats.

Per exemple, m'adono que aquestes veus crítiques han oblidat, o no han volgut recordar, que la llei de garantia dels drets dels discapacitats del 2002 establia com a principis la coresponsabilitat i la subsidiarietat. En concret diu: "L'Estat resta com a darrer garant dels drets quan les persones amb discapacitats, llurs familiars o les entitats cíviques o de protecció social no disposen dels mitjans adequats per fer-ho."

El reglament de regulació de les prestacions socials del 2008, a més de seguir amb la mateixa línia, estableix els familiars de convivència de segon grau com a familiars obligats.

De la mateixa manera ho fa la llei del 2009, de reactivació econòmica, en què es desenvolupa la pensió de solidaritat per a la gent gran.

En el reglament del 2008, el llinar econòmic de precarietat (LEP) tenia un valor de 706 euros, que determinava la mínima quantitat econòmica per establir si un familiar és obligat o no.

La llei de serveis socials i sociosanitaris manté els mateixos principis que hi havia, de coresponsabilitat i subsidiarietat. Ens agradi o no, ja era així.

Quant als familiars obligats, manté els familiars de segon grau i elimina la situació de convivència. En aquest aspecte el grup parlamentari d'SDP vàrem proposar deixar-ho a familiars de primer grau, però no va ser acceptat per cap dels altres dos grups, DA i el PS. Aquesta llei no innovava res de res en aquest tema.

Els que diuen que no vàrem aconseguir millores, menystenen la feina feta i l'esforç per aconseguir el que supèrbiamment defineixen com a "aspectes testimonials" demostrant una falta de sensibilitat i solidaritat envers les persones que pateixen. I menystenir les persones pel fet que un grup parlamentari, concretament el grup socialdemòcrata, no hagi proposat introduir cap millora, o no hagi estat ell el que l'hagi introduït, és molt cruel.

Són maneres de fer. Nosaltres vàrem ser capaços d'asseure'ns per millorar el projecte de DA, cosa que el grup socialdemòcrata no va fer.

I sí, es van millorar coses, es van garantir alguns serveis per a les persones amb discapacitat i persones grans que no es trobaven garantits com els serveis de teleatenció domiciliària i la residència assistida en cas de dependència greu.

Es va aconseguir que les persones afectades pel reagrupament familiar puguin accedir a les prestacions tecnològiques i en cas d'urgència puguin accedir també a les prestacions econòmiques.

Vàrem millorar que el servei d'atenció domiciliària

cobreixi almenys el 3,5% de la població major de 65 anys, amb la voluntat que les persones grans puguin romandre al seu domicili el màxim de temps possible.

La llei estableix un nou llinar econòmic, que és el llinar econòmic de cohesió social (LECS), que passa a ser de 972 euros. D'aquesta manera augmenten tots els llinars de familiars obligats i la nostra aportació va ser de millorar el llinar en les famílies monoparentals, que va passar d'1,5 LECS a 2 LECS.

Pel que es veu no deuen conèixer gaires famílies monoparentals, ja que vam aconseguir pujar el llinar a 1.944 euros en comptes de 1.458.

La llei, a més, aporta el reconeixement de família nombrosa, per ajudar les famílies que tenen tres fills o més.

Es podria haver fet millor. Segur que sí. Però nosaltres ho vam intentar i vam lluitar sense defallir perquè el resultat fos el millor possible per a les persones afectades. El PS es va tancar en banda i així van deixar-les de costat.

No és just ni solidari menystenir les millores quan l'aportació que han fet altres i que no són les seves, és minsa. No és solidari no fer res de res, no moure ni un punt ni una coma, per millorar la situació de la gent que pateix.

SDP proposa millorar aspectes d'aquesta llei. És al nostre programa electoral. No ens amaguen darrere d'excuses per reconèixer que no vam arribar fins on volíem. Però continuarem lluitant per aconseguir un Estat del benestar que garanteixi l'ajuda a les persones que més la necessitin. Perquè som responsables i solidaris.